

El dijous 6 de juny passat, Sergio Godoy, impulsor de la Ciutat de l'Esperança a Guatemala, va presentar el seu nou llibre "La Montaña de Basura" a Barcelona. En un acte celebrat a la Llibreria Claret, el religiós va explicar els orígens de la ciutat creada al voltant d'un abocador situat a Cobán, a 160 quilòmetres de la capital guatemalenca.

La primera visita a Cobán

En començar la seva xerrada, Sergio Godoy va explicar quina va ser la seva primera visió en arribar a l'abocador de Cobán, quan encara no s'albirava la creació de la Ciutat de l'Esperança: «A sobre de la muntanya hi havia homes, dones i nens i nenes trencant bosses plàstiques per treure d'entre elles coses que els puguin ser útils per a vendre en el reciclatge: plàstic, alumini, ferralla, vidre, cartó i no tenien cap protecció a les mans i no ajudaven més que d'un tros de branca per trencar les bosses i disminuir el risc d'accidents... però després havien de furgar entre el paper higiènic i les porqueries que hi havia per poder rescatar el material».

Veure aquella situació va fer que Godoy se sentís amb l'obligació de reaccionar: «Hi va haver dues coses que vaig intuir en aquest moment i a les que només amb el temps els pot posar paraules i eren que la meua vida ja no seria la meua i l'altra, que no podia quedar-me de braços plegats». A més, es va adonar que havia d'agrair la vida que ell havia tingut en comparació als residents de l'abocador: «I així va ser que en tornar a casa vaig trobar que la meua nevera estava ple, i que tenia molts motius per donar gràcies per la vida que havia tingut, per les oportunitats que havia tingut des de petit de cometre bogeries, de somiar, de llegir molts llibres, d'arriscar, d'haver estat fins i tot boig ... i que jo tenia menjar per a la meua taula (potser molt poques vegades m'han sabut tan saborosos els fesols amb formatge com llavors)».

"La Ciutat de l'Esperança de Guatemala va néixer amb una olla i una pilota"

No és fàcil trencar la barrera de la gent que ho està passant malament, així que Sergio Godoy va pensar en la millor manera d'apropar-s'hi: «Com entrar en aquest món tot i el rebuig? Un dia es va acudir que havia de portar una pilota de futbol, ??i aquí vaig anar amb la meua pilota de futbol un dissabte i em vaig emportar una bossa amb pans untats, crec que amb fesol res més. Però aquí va començar a ocórrer alguna cosa, es va moure el primer engranatge de tot un mecanisme que no m'anava a donar compte dels resultats que anava a llançar. I posteriorment, a aquesta borsa de pans es va unir una olla malmesa que era a la parròquia, que usaven els catequistes en les seves reunions, i amb una olla i una pilota va començar l'aventura de la Ciutat de l'Esperança».

«Ara per ara som tot un equip que dóna acompanyament integral des d'Educació Social, atenció en drets humans i acompanyament a les víctimes de violència domèstica o sexual, atenció psicològica i seguretat alimentària fins on es pot, perquè molts nois arriben de casa a Comunitat Esperança sense haver esmorzat, sense haver sopat la nit anterior i per a molts, malgrat les nostres limitacions en matèria d'alimentació, són els únics plats de menjar dignes que tenen al dia», va afegir Godoy.

«Cada dia acollim a una mitjana de 400 nois i noies, i voldríem donar-los el millor, però sobretot voldríem donar-los la possibilitat que tinguin un somni esperançador en la seva vida. Molts dels nois que vénen arriben ja amb la infància trencada per la desnutrició, o pels maltractaments a casa, o per una història de violència d'una família desestructurada, o històries fins i tot d'abús sexual que moltes vegades es queden enterrades», va explicar el missioner.

Sergio Godoy va insistir diverses vegades en la idea de dignificar la vida dels habitants de la Ciutat Esperança: «En definitiva, el que fem podríem resumir d'alguna manera en intentar dignificar la vida dels pobres. Però dignifica la vida dels pobres una abraçada, una paraula d'alè, una llàgrima que t'ajuda a eixugar; dignifica la vida dels pobres poder servir els dissabtes un plat de menjar a la gent que ve a l'abocador; dignifica la vida dels pobres el fet d'alegrar-se amb elles quan per fi aconsegueixen un certificat d'un curs de fleca o de costura o d'alguna cosa que els fa recordar que també són persones. I dignifica la vida de les persones, òbviament insisteixo, prestar la veu, convertir-nos en profecia vivent malgrat les nostres imperfeccions, perquè entenc que jo mateix en primer lloc, i la Ciutat de l'Esperança també, està poblada per éssers humans com qualsevol altre lloc, i intenta ser una comunitat, una comunitat de bones notícies, una comunitat esperançadora, intenta ser un referent en matèria d'acompanyament, però és el que és, i malgrat això creiem que val la pena seguir endavant».

La injusta muerte de Mate

L'escriptor guatemalenc va voler recordar a Mante, un jove estudiant de la Ciutat Esperança que va ser assassinat per narcotraficants. En fer-ho no va poder reprimir les llàgrimes:

«Hi ha hagut també coses que m'han trencat encara més el cor, i hi ha hagut duels que he hagut de processar, i coses sobre les quals he hagut de plorar amargament, i ho dic amb sinceritat. A mi no m'agrada plorar davant de la gent, quan comparteixo les meves vivències; i de vegades no m'agrada plorar quan estic sol. Però hi ha coses que encara em segueixen com tocant la ferida, i una d'elles va ser la història del "Manteca". Sembla un malnom molt ofensiu, però els malnoms són comuns en l'entorn perquè se'ls posen als nens perquè "el negret" no se'ls emporti. És una figura de l'imaginari col·lectiu que pot emportar-se l'esperit del nen si s'aprèn el seu nom; llavors necessàriament ha de tenir un sobrenom o un malnom.

Al Mante, estava acabant l'últim any de batxillerat, el van matar les bales d'un narcotraficant, d'un sicari més bé. Li vaig plorar ... i li vaig seguir plorant per molts anys. Llegia aquesta carta, que en el seu moment li vaig escriure per intentar tancar el dol, i m'adonava que, efectivament, en cada noi que se m'apareixia per aquí amb la seva gorra, la meva il·lusió era que en girar la cara fos ell, que efectivament no s'havia anat. Però ja no hi era, ja no hi era; i llavors vaig entendre també el que hauria de significar, perquè van venir altres morts després: el fet de no tenir vergonya, de despullar-me; i d'aixecar un escàndol mediàtic per protestar contra la violència i contra la corrupció. I que res em mereixia estar a la Ciutat de l'Esperança si no era capaç d'arriscar la pell per defensar la vida dels petits, perquè crec que la Ciutat de l'Esperança no és un lloc per covards, no és un lloc per covards».

El llibre es pot adquirir per 12 euros a la delegació de Barcelona de Mans Unides, situada al carrer Provença 229, 1r 1a. L'horari és de 08 h a 15 h, de dilluns a divendres.

FLAMA, Agència Cristiana de Notícies.